

สารบัญ

กักตายนักร้อง

13

บทนำ

จากดาวรุ่งเป็นดาวร่วง
แล้วก็กลับมาพุ่งแรง
ได้อีกครั้งอย่างน่าอัศจรรย์

- 1 เริ่มต้นชีวิตเจ้าหน้าที่
กองกำลังป้องกันตนเอง! 22
- 2 วันคืนก่อนจิตใจแหลกสลาย 29
- 3 สติแตกในที่ทำงาน
จนมุดลงไปอยู่ใต้โต๊ะ 35
- 4 จุดเริ่มต้นสู่การฟื้นฟูจิตใจ 42
- 5 แบบอย่างที่ได้พบเมื่อถูก “สั่งย้าย” 45
- 6 บางครั้งการหนีเอาตัวรอด
ก็สำคัญกว่าการฟื้นฟู 49

บทที่
1

รู้จักหยุดพักคือยอดดี

- 1 เลือก “เส้นทางที่สนุก”
ไม่ใช่ “เส้นทางที่ถูกต้อง” 54
- 2 หากจับปลาสองมือ
สุดท้ายจะไม่ได้ปลาเลยสักตัว 59
- 3 กองกำลังป้องกันตนเองต้อง
“พร้อมรบ” จนไม่มีเวลาให้พักใจ 62
- 4 วิธีปกป้องจิตใจที่ต้องรอ
จนสติแตกก่อนถึงค่อยรู้ 65
- 5 บอกตัวเองว่า “ช่างมันเถอะ”
แล้วจะปล่อยวางได้อย่างน่าอัศจรรย์ 68
- 6 จดจ่ออยู่กับ “ปัจจุบัน”
แล้วความทุกข์ใจจะหายไป 71
- 7 การ “ไม่ทำอะไรเลย”
สำคัญต่อการฟื้นฟูจิตใจ 74
- 8 สลัดความคิดที่ว่า
“คนอื่นจะคิดยังไง” ทิ้งไป 76
- 9 อดทนกับศาลเจ้าช่วยเยียวยาจิตใจได้ 79

10	จุดร่วมที่คนจิตใจแข็งแกร่ง ระดับสุดยอดในกองกำลัง ป้องกันตนเองมีเหมือนกัน	83
11	ยังโง่ก็ลองวิ่งดูก่อน	87
12	“การบริหารสไตส์กองกำลัง ป้องกันตนเอง” วันละ 3 นาที	90
13	หากนอนไม่หลับให้ลุกมากำสิ่งที่ชอบ	93
14	จิตใจหลากหลายครั้งเดียว ไม่ได้แปลว่าทุกอย่างจะจบสิ้น	95
15	ไม่ต้องรีบร้อนฝึกตัวเองให้ดีขึ้น	99

บทที่
2

**เทคนิคทำงาน
แบบไม่บั่นทอนจิตใจ**

1	ทุกอย่างจะผ่านไปได้ถ้ามี “การเตรียมใจ” กับ “มาตรการรับมือ”	104
2	ยิ่งทำตัวว่าง่ายยิ่งถูกรังแก	109
3	“ข้อมูล” คืออาวุธ	112
4	ถ้ารู้สึกว่ “ไม่เหมาะกับตัวเอง” เมื่อไหร่ให้ทิ้งทันที	114

5	เหตุผลที่ควรพูด ประเด็นสำคัญก่อน	116
6	สิ่งสำคัญคือการรู้ว่า ตัวเอง “รู้และไม่รู้อะไรบ้าง”	119
7	“คนพูด” สำคัญกว่า “เรื่องที่พูด”	123
8	งานหนักแค่ไหนก็ทนได้ ถ้าเห็น “ทางออก”	126
9	หลักการทํางาน 6 ข้อเพื่อให้งาน เดินหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ	130
10	ถ้าสถานการณ์ปกติควรใช้ ทรัพยากรแค่ 80 เปอร์เซ็นต์	139
11	ถ้ารู้สึกเป็นทุกข้ออย่างหนัก ต้องรีบยกยทันทันที!	142
12	ถ้าที่นี้ไม่ใช่ ก็ต้องมีสักที่ ที่เป็นที่ของเรา	145
13	วิธีคิดแบบนักบิน F15	148
14	การที่ลูกน้องต้องทํางานล่วงเวลา คือความรับผิดชอบของหัวหน้า	152
15	“แรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่” คือสิ่งที่ทำให้เกิด “การพัฒนา แบบก้าวกระโดด”	155
16	คนที่ทํางานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สูงสุดคือคนที่พร้อมลาออก	158

บทที่
3

ถอดที “ถ้าลำเส้นคือยัง”

- 1 อย่าพลาดเรื่องความสัมพันธ์ เพราะชีวิตจะยากขึ้นหลายเท่า 162
- 2 หลีกเลียงความขัดแย้ง ที่เปล่าประโยชน์ 165
- 3 ทักะ “สร้างความเห็นชอบ” ฉบับกองกำลังป้องกันตนเอง 168
- 4 แค่กักทายเป็นก็มิชยไปกว่าครึ่ง 170
- 5 เคล็ดลับ “การสนทนา” ที่เรียนรู้ จากกองกำลังป้องกันตนเอง 173
- 6 “เรื่องที่จะไม่พูด” สำคัญ พอๆ กับ “เรื่องที่จะพูด” 176
- 7 รู้จักชมอย่างมีเทคนิค 178
- 8 คิดเสียว่า “มนุษย์ไม่ได้เป็นสิ่งมีชีวิต ที่เข้าใจกันและกัน” แล้วจะสบายใจขึ้น 181
- 9 วิธีจัดการพวกลำเส้นที่ได้ผล ดีที่สุดคือ “ยังสวนทันที” 185

10	เชื่อใจคนอื่นมากที่สุด แค่ 70 เปอร์เซ็นต์	188
11	ให้ความสำคัญกับ “ข่าวร้าย”	192
12	มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน	194
13	ชีวิตเปลี่ยน เมื่อเริ่มจัดการอารมณ์ได้!	197
14	คนที่ช่วยเราได้มีแค่ตัวเราเอง	199

บทที่
4

ถ้าคิดซะว่าเคยตายมาแล้ว
ครึ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะไปไหน
ก็เอาตัวรอดได้

1	ความมั่นคงที่แท้จริงคือ “การพร้อมเปลี่ยนงานได้ทุกเมื่อ”	204
2	ความคิดเห็นของคนอื่น ไม่ใช่ข้อเท็จจริง	208
3	เหตุผลที่สามารถเปลี่ยนงาน จากกองกำลังป้องกันตนเอง มาบริษัทข้ามชาติได้	213

4	ช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการ เปลี่ยนงานใหม่คือ “เมื่อมีบริษัท พร้อมซื้อตัวเราในราคาแพง”	217
5	ความสัมพันธ์คือต้นเหตุของ ความเหนื่อยล้า 90 เปอร์เซ็นต์	220
6	รายได้ต่อปีเพิ่มขึ้นได้ ทั้งที่ทักษะความสามารถเท่าเดิม	224
7	อย่าลืมคำนึงถึง “วันหยุดพักผ่อน”	227
8	สิ่งที่ทำให้รู้สึกว่างงานมีคุณค่า ไม่ได้มีแค่ตัวงาน	230
9	การทำงานไม่ใช่ “เป้าหมาย” แต่เป็น “วิธีการ” ที่ช่วยให้สนุกกับชีวิต	233
	บทส่งท้าย	237
	ประวัติผู้เขียน	241

กักกายผู้อ่าน

คุณสนุกกับการใช้ชีวิตอยู่หรือเปล่าครับ

หลายคนเต็มเต็มชีวิตแต่ละวันได้อย่างเต็มที่ แต่หลายคนกลับรู้สึก “ทุกข์ใจ” และ “เหนื่อยล้า” กับชีวิต หากคุณกำลังรู้สึกแบบนี้ ขอให้สังเกตตัวเองให้ดี

เพราะความเครียดจะค่อยๆ กัดกินร่างกายและจิตใจของคุณไปที่ละนิด

ผมขอแนะนำตัวเองสักเล็กน้อย ผมเคยทำงานเป็นเจ้าหน้าที่สัญญาบัตรของกองกำลังป้องกันตนเองประเทศญี่ปุ่น แต่ได้ลาออกมาแล้วเมื่อหลายปีก่อน

แม้คำโปรยของหนังสือเล่มนี้ในฉบับภาษาญี่ปุ่นเขียนถึงผมไว้ว่า “อดีตเจ้าหน้าที่สัญญาบัตรดาวรุ่ง” แต่อันที่จริงไม่ใช่เลย เพราะเมื่อได้มองย้อนกลับไปผมก็ได้รู้ว่าตัวเองไม่ใช่คนเก่งกาจอนาคตไกลอะไรทั้งนั้น

อันที่จริงในปี 2014 ผมล้มป่วยในระหว่างทำงาน

ก่อนหน้านั้นผมได้รับการประเมินว่าอยู่ในระดับที่เกือบ
เมื่อเทียบกับบรรดาเพื่อนที่เข้ามาทำงานรุ่นเดียวกัน แต่เมื่อ
ต้องมาเจอกับการกลั่นแกล้งของผู้บังคับบัญชาและปริมาณงาน
มหาศาล ผมก็ล้มป่วยจนต้องหยุดงาน พอกลับมาอีกทีก็ถูกลด
บทบาทด้วยการส่งย้ายให้ไปทำงานในหน่วยอื่นแทน

คงเดากันได้ไม่ยากเลยใช่ไหมว่าเหตุการณ์นั้นส่งผลให้
มุมมองต่อชีวิตของผมเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

หลังจากนั้นผมเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจนสภาพ
จิตใจค่อยๆ ดีขึ้น แล้วก็ตัดสินใจเปลี่ยนไปทำงานอื่นในที่สุด

นับจากปี 2020 ผมได้เริ่มโพสต์เรื่องราวต่างๆ ผ่าน X
(เดิมคือทวิตเตอร์) โดยบอกเล่าวิธีดูแลรักษาจิตใจและสิ่งที่ได้
เรียนรู้ระหว่างจิตใจแย่ ผู้คนมากมายมากอด “ถูกใจ” ในสิ่งที่
ผมแบ่งปันเกินกว่าที่คาดไว้ไปไกลลิบ

ผมโพสต์เรื่องราวลง X ได้ประมาณ 2 ปีก็มียอด
ผู้ติดตามมากกว่า 80,000 คน

มันเป็นสิ่งที่พนักงานบริษัทธรรมดาอย่างผมไม่เคยคิด
เลยว่าจะเกิดขึ้น แกรมเรื่องราวของผมยังถูกหยิบยกไปพูดถึง
เป็นข่าวบนอินเทอร์เน็ตบ่อยครั้ง

ว่ากันว่าการฟื้นฟูจิตใจที่แตกสลายไปแล้วให้กลับคืน
ดั้งเดิมเป็นเรื่องยากมากๆ

แต่จิตใจของผมฟื้นคืนกลับมาอย่างต่อเนื่อง หลังจาก
ถูกสั่งย้ายให้ไปอยู่ในหน่วยงานอื่นของกองกำลังป้องกันตนเอง
ได้ 3 ปี ผมก็ตัดสินใจลาออกไปทำงานที่สำนักงานเทศบาล
ระหว่างนั้นผมพยายามพัฒนาทักษะการทำงานของตัวเองจน
สามารถเปลี่ยนงานไปทำกับบริษัทข้ามชาติได้ ปัจจุบันผมนำ
ความรู้ด้านการจัดการภาวะวิกฤติที่ได้มาจากการทำงานใน
กองกำลังป้องกันตนเองมาใช้ในการทำงานและดูแลทีมอยู่ครับ

ชีวิตการทำงานของผมดีขึ้นมาก แม้แต่ในช่วงการ
แพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ซึ่งต้องทำงานที่บ้านเป็นหลัก ผม
ก็ไม่มีอาการจิตตก กลับคิดว่าดีเสียอีกเพราะมีเวลาเลี้ยงลูกและ
ทำงานอดิเรกมากขึ้น แถมรายได้ต่อปียังมากกว่าสมัยทำงาน
ราชการถึง 2 เท่า

ในขณะเดียวกัน ผมก็สังเกตเห็นว่าข้อความของผมที่
โพสต์ลง X มีคนมากมายกด “ถูกใจ” นั่นย่อมหาความหมายว่า
หลายคนกำลังเหนื่อยล้าทางใจและตั้งคำถามกับตัวเองว่า
“ใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ จะดีหรือ”

ชีวิตมนุษย์นั้นแม้บางเวลาที่มีการหนีเอาตัวรอดดีกว่าการ
ฝันสู้

หากคุณกำลังเผชิญสถานการณ์แบบนี้

- เจอหัวหน้าใช้อำนาจกลั่นแกล้งจนบอบช้ำทั้งร่างกายและจิตใจ
- จิตใจเหนื่อยล้าเพราะทำงานที่ไม่เหมาะกับตัวเอง
- ผีน้ำไปเรื่อย ๆ โดยบอกตัวเองว่า “ยังไหว” ทั้งที่ถึงขีดจำกัดเรียบร้อยแล้ว
- กลายเป็นคนหงุดหงิดง่ายกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ

ผมอยากขอให้คุณหยุดพักและใคร่ครวญชีวิตของตัวเอง
ดูสักครั้ง

ผมเคยเผชิญกับสถานการณ์เหล่านั้นสมัยทำงานในกองกำลังป้องกันตนเอง ตอนนั้นผมใช้เทคนิคการจัดการภาวะวิกฤติในงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่กลับไม่สามารถนำเทคนิคเดียวกันนี้มาดูแลรักษาร่างกายและจิตใจของตัวเองได้เลย

การใช้อำนาจกลั่นแกล้งของผู้บังคับบัญชาส่งผลเสียต่อร่างกายและจิตใจของผมอย่างต่อเนื่อง ผมหลับไม่ลงเลยสักคืน แต่กลับพร่ำบอกตัวเองว่า “ยังสู้ไหว” หรือแม้กระทั่ง “ยังพยายามไม่มากพอ” ทั้งที่เห็นชัดแล้วว่าวิธีที่ดีที่สุดคือหนี

ช่วงที่ผมมาถึงจุดที่สติแตกแล้วนี่ไม่ต่างอะไรกับตกนรก แต่เพราะเคยตกอยู่ในสภาพนั้น ผมจึงตระหนักได้ว่า “การจัดการภาวะวิกฤติเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิต และการดูแลรักษา ร่างกายกับจิตใจของตัวเองก็สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด”

การถูกผู้บังคับบัญชาถ่มถุยน้ำลายแกล้งจนจิตใจแหลกสลาย ทำให้ผมได้รู้จักกับ “กลยุทธ์เอาตัวรอด” ที่ทรงพลังที่สุด นั่นคือ “หากอยากใช้ชีวิตอย่างมีความสุข เราต้องไม่ยึดติดกับ ‘เส้นทาง ที่ดูเผินๆ เหมือนถูกต้องที่คนอื่นสร้างขึ้น’ ” และ “เชื่อว่าขอแค่ กำหนดทิศทางชีวิตที่จะมุ่งไปได้ เดี่ยวอะไร ก็จะได้ดีขึ้นเอง”

เจ้าหน้าที่หน่วยจิตเวชของกองกำลังป้องกันตนเอง เคยบอกผมว่า คนที่ไม่แสดงความอ่อนแอออกมาเวลาที่ทุกข์ใจ มักจู่ๆ ก็ล้มพับไปเลย แต่คนที่แสดงความอ่อนแอออกมา มักก้าวข้ามเรื่องเลวร้ายไปได้

ผมเคยคิดจริงๆ ว่าไม่ควรแสดงความอ่อนแอออกมา ให้ใครเห็น จึงแสร้งทำเป็นรับมือได้โดยไม่ปรึกษาทักท้วง ไม่ว่าผู้บังคับบัญชาจะใช้อำนาจถ่มถุยน้ำลายแกล้งแค่ไหนหรือต้องทำงานหนักเท่าไรก็ตาม

แต่เมื่อฝันทำแบบนั้นไปเรื่อยๆ ไม่วันใดก็วันหนึ่งจิตใจ ย่อมไปต่อไม่ไหว

การตกอยู่ในภาวะจิตใจแหลกสลายเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมได้รู้จัก “ความแข็งแกร่ง” ที่แท้จริง มันคือความแข็งแกร่งในการปกป้องตัวเอง

ด้วยเหตุนี้ “สุดยอดเทคนิคอันทรงพลังเพื่อการเอาชีวิตรอดในโลกใบนี้” ที่ผมจะแนะนำจึงไม่ใช่เทคนิคการฝึกฝนร่างกายให้แข็งแกร่งหรือจิตใจให้ทนทาน แต่เป็นเทคนิคที่จะช่วยให้คุณ

- สามารถปกป้องตัวเองและหนีเอาตัวรอดจากอันตรายได้ทันหากตกอยู่ในภาวะวิกฤติ
- สามารถใช้ชีวิตอย่างสอดคล้องกับความรู้สึกของตัวเอง
- สามารถกุมบังเหียนชีวิตตัวเองได้ในทุกสถานการณ์

นี่คือสิ่งที่ผมมองว่าเป็น “ความแข็งแกร่ง” ครบ

หนังสือเล่มนี้จะแนะนำวิธีทำงานเพื่อชีวิตที่มีความสุข บริหารจัดการกับจิตใจ และเทคนิคจัดการความสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างมีกลยุทธ์ ซึ่งทั้งหมดนี้จะมีพื้นฐานมาจาก “เทคนิคเอาตัวรอด” ที่ผมเรียนรู้และพัฒนาขึ้น

แต่ก่อนจะอธิบายวิธีการ ผมจะขอใช้พื้นที่ในส่วนของ
บทนำมาเล่าถึงประสบการณ์ส่วนตัวที่ตกอยู่ในภาวะจิตใจ
ແหลกสลายเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนขึ้นครับ

หาก “เทคนิคเอาตัวรอด” ของผมสามารถช่วยให้ผู้อ่าน
หนีพ้นจากอันตรายที่จะมาถึงตัวไม่ว่าทางกายหรือทางใจได้
ผมจะรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งเลยครับ

SAMPLE

บทนำ

จากดาวรุ่งเป็นดาวร่วง
แล้วก็กลับมาพุ่งแรง
ได้อีกครั้งอย่าง
น่าอัศจรรย์

เริ่มต้นชีวิตเจ้าหน้าที่ กองกำลังป้องกันตนเอง!

■ เหตุผลที่คนใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยอย่างผม ตัดสินใจเข้าทำงานในกองกำลังป้องกันตนเอง

ชีวิตช่วงแรกของผมในกองกำลังป้องกันตนเองเป็นไปอย่างราบรื่นถึงขนาดที่ตัวเองยังรู้สึกว่าร่าเริงเกินไปด้วยซ้ำ แต่เพราะแบบนั้นแหละ ผมจึงเผลอแบกรับภาระงานหนักขึ้นเรื่อยๆ จนจิตใจพังยับไม่เป็นท่า

หากถามว่าอะไรเป็นแรงจูงใจที่ทำให้อยากเข้าทำงานในกองกำลังป้องกันตนเอง คำตอบตอนสอบสัมภาษณ์ของผมคือ “เพราะอยากทำงานที่เป็นประโยชน์ต่อคนอื่น” แต่เหตุผลที่แท้จริงคือผมอยากหนีจากผู้หญิงที่ชอบมากก็เลยคิดว่า “ในเมื่อปกป้องเธอใกล้ๆ ไม่ได้ อย่างน้อยก็ขอให้ได้ปกป้องอยู่ห่างๆ ก็ยังดี” สารภาพเลยว่านี่เป็นเรื่องที่นึกขึ้นมาทีไรก็อายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี

วิชาเอกที่ผมเรียนสมัยมหาวิทยาลัยไม่มีความเกี่ยวข้อง
ใดๆ กับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศหรือความมั่นคงของ
ชาติ แต่เป็นวิชา “โบราณคดี”

ในขณะที่คนอื่นใช้ชีวิตมหาวิทยาลัยกันอย่างสนุกสนาน
ผมต้องนั่งขุดเครื่องปั้นดินเผาที่ฝังอยู่ใต้ดิน

ผมเคยถอดใจกับการทำวิทยานิพนธ์ไปครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็น
เหตุให้ตัดสินใจไปเรียนภาษาอังกฤษและใช้ชีวิตที่นิวซีแลนด์
เพื่อหลีกเลี่ยงจากความไม่เป็นจริง

แต่ทักษะภาษาอังกฤษกลับไม่พัฒนาขึ้นเลยสักนิดเพราะ
เอาแต่เที่ยวเล่น

หลังจากกลับมาญี่ปุ่น ผมก็ไม่ได้หางานทำเป็นชิ้นเป็นอัน
แถมยังใช้ชีวิตไปวันๆ เรียกได้ว่าหากไม่กหักผมก็ไม่รู้ว่าตัวเอง
จะคิดทำงานอย่างจริงจังหรือเปล่าด้วยซ้ำ

ในระหว่างที่ผม
เตรียมตัวเพื่อเข้าสู่เส้น
ทางอาชีพตามที่มุ่งหวัง
ผมก็เริ่มคบกับผู้หญิงที่
รู้จักกันที่นิวซีแลนด์ (เธอ
คือภรรยาสุดที่รักของผม
ในปัจจุบัน)

ปกติแล้วผมเป็นคนใช้ชีวิตแบบไร้เป้าหมาย แต่เพราะอยาก让她เห็นด้านดีบ้างผมจึงตั้งใจอ่านหนังสือจนสามารถสอบเข้าโรงเรียนเจ้าหน้าที่สัญญาบัตรของกองกำลังป้องกันตนเองภาคพื้นดินได้ในที่สุด

■ ตื่นนอนพร้อมเสียงแตรปลุกทุกวันตอนหกโมงเช้า

หลังจากสอบผ่าน ชีวิตนักเรียนประจำโรงเรียนเจ้าหน้าที่สัญญาบัตรของกองกำลังป้องกันตนเองภาคพื้นดินในเมืองคุรุเมะจังหวัดฟูกูโอกะก็ได้เริ่มต้นขึ้น ที่มีคติพจน์คือ “โกเค็น (แข็งแกร่งทั้งกายใจ)”

ผมถูกสอนว่าไม่ว่าจะเผชิญกับเรื่องยากลำบากแค่ไหนก็จงฝ่าฟันไปด้วย “โกเค็น” มันสำคัญมากขนาดที่มีเมนูอาหารกลางวันเป็นบะหมี่ชื่อ “โกเค็น ชัมปัง” เลยทีเดียว

ในโรงเรียนแห่งนี้ผมได้รับความรู้ ฝึกทักษะที่จำเป็น และตระหนักรู้ในภาระหน้าที่ของเจ้าหน้าที่สัญญาบัตรของกองกำลังป้องกันตนเอง

ทุกวันจะเริ่มต้นด้วยเสียงแตรปลุกตอนหกโมงเช้า หลังจากหันหน้าไปด้านนอกแล้วตะโกนว่า “อรุณสวัสดิ์!” ก็ต้องเปลี่ยนชุดให้เสร็จใน 2-3 นาที จัดเตียงให้เรียบร้อยแล้ววิ่งออกไปข้างนอกโดยไม่สวมเสื้อ นับจำนวนคนเสร็จก็วัดพื้น

ส่วนเนื้อหาของการเรียนในแต่ละวันประกอบด้วยพื้นฐานการป้องกันตัว การฝึกยุทธวิธีการต่อสู้ ไปจนถึงพลศึกษา อีกทั้งยังมีกิจกรรมต่างๆ เช่น “ว่ายน้ำระยะทาง 4 กิโลเมตร” หรือ “เดินลาดตระเวน 100 กิโลเมตร”

ผมเป็นคนที่ได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวง่าย จึงเชื่อในคติพจน์ได้อย่างสนิทใจ ไม่ตั้งข้อสงสัยอะไรเลย

นักเรียนที่นี้จะถูกแบ่งออกเป็น “หมู่” ซึ่งมีประมาณ 30 คน

แต่ละหมู่จะมีหัวหน้านักเรียนที่เรียกว่า “ผู้คุมการฝึก” ซึ่งมีหน้าที่ดูแลหมู่ของตัวเอง

ผมซึ่งมีจิตวิญญาณแบบโกเค็นเต็มเปี่ยมได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งผู้คุมการฝึก ได้รับการชื่นชมว่ามีอุดมการณ์แรงกล้า แถมยังเรียนจบด้วยคะแนนดีเยี่ยม แล้วในที่สุดผมก็เริ่มต้นชีวิตการทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่สัญญาบัตรของกองกำลังป้องกันตนเอง

■ เป็นผู้บังคับบัญชาที่มีลูกน้องหลายสิบคน

โดยปกติหลังเรียนจบจากโรงเรียนเจ้าหน้าที่สัญญาบัตร เจ้าหน้าที่หน้าใหม่จะได้รับมอบหมายให้ไปประจำตามหน่วยที่มีอยู่ทั่วประเทศ ผมได้ไปประจำหน่วยในภูมิภาคคิวชู ซึ่งเป็น

“หน่วยบินใหญ่ต่อสู้อากาศยาน” ที่ชุมโจมตีเครื่องบินข้าศึก
เป็นหลัก

จู่ๆ เจ้าหน้าที่สัญญาบัตรระดับต้นอย่างผมก็ได้เป็นผู้บังคับบัญชาที่มีลูกน้องหลายสิบคน

เมื่อเดือนมีนาคมปี 2010 กองกำลังป้องกันตนเองภาคพื้นดินได้ก่อตั้ง “หน่วยข่าวกรอง” ขึ้นมา ผมจึงได้เปลี่ยนสังกัดจาก “หน่วยบินใหญ่ต่อสู้อากาศยาน” มาประจำอยู่ “หน่วยข่าวกรอง” ซึ่งอยู่ภายใต้ “กองบัญชาการ”

กองบัญชาการคือแหล่งรวมเจ้าหน้าที่ระดับมันสมอง มีเจ้าหน้าที่สังกัดอยู่ประมาณ 6,000-9,000 นาย

ผมไม่สามารถเล่ารายละเอียดของงานที่ทำได้ แต่เอาเป็นว่าหลักๆ แล้วก็คืองานรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาประเมินสถานการณ์และตัดสินใจ
เจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้ามีแต่คนที่ได้รับการยกย่องว่า “เก่งกาจ”

นอกจากมีมันสมองระดับหัวกะทิแล้ว บางคนก็ยัง “เก่งกาจ” ในด้านพลกำลังอีกด้วย

นอกจากนี้ งานของกองบัญชาการมักมีอิทธิพลอย่างมาก เช่น เอกสารฉบับเดียวที่ผมเขียนจะส่งผลกระทบต่อผู้คน

หลายพันคน และเมื่อเปรียบเทียบกับงานเดิมแล้ว งานที่นี้หนักกว่าหลายเท่าทั้งในด้านคุณภาพและปริมาณ

นอกจากนี้ ผู้บังคับบัญชาบางคนยังเจ้าอารมณ์เสียจนเตาไม่ออกเลยว่าจะโดนอะไรบ้างหากเผลอทำให้ไม่พอใจ แต่ละวันจึงเต็มไปด้วยความน่าประหวั่นพรັนพริ้งและระทึกขวัญสุดๆ

แต่นับว่าผมโชคดีมากที่เข้ากับคนอื่นได้ดี

ไม่ว่าจะเป็นรุ่นพี่ที่คอยสอนงานให้เวลาที่ผมไม่เข้าใจ เพื่อนร่วมงานที่คอยให้คำปรึกษาเวลาที่ผมเหนื่อยล้า หรือลูกน้องที่ช่วยสนับสนุนอย่างเต็มที่เวลาเกิดปัญหา ความมีน้ำใจของพวกเขาทำให้ผมสามารถมองโลกในแง่บวกและทำงานได้อย่างมีชีวิตชีวาแม้งานจะหนักมากก็ตาม

ผมยังได้รับประสบการณ์การทำงานมากมาย เช่น ช่วยเหลือภารกิจโรคปากและเท้าเปื่อยที่แพร่ระบาดในจังหวัดมियाซากิ เป็นส่วนหนึ่งของภารกิจบรรเทาภัยพิบัติจากเหตุแผ่นดินไหวและคลื่นสึนามิในโทโฮกุ และอยู่ในการซ้อมรบร่วมญี่ปุ่น-สหรัฐฯ

ประสบการณ์เหล่านี้ให้ทั้งความรู้และทักษะต่างๆ ติดตัว แถมยังได้เรียนรู้เทคนิคการทำงานขั้นพื้นฐาน ไล่ตั้งแต่การวางแผน การอำนวยความสะดวก ไปจนถึงการบริหารจัดการ

ตอนนั้นผมมองว่าตัวเองต้องมีอนาคตการทำงานที่สดใส
อย่างแน่นอน ไม่เคยคิดฝันว่าชีวิตหลังจากนั้นจะต้องเจอกับ
เรื่องเลวร้ายแสนสาหัสเลยสักนิด

SAMPLE